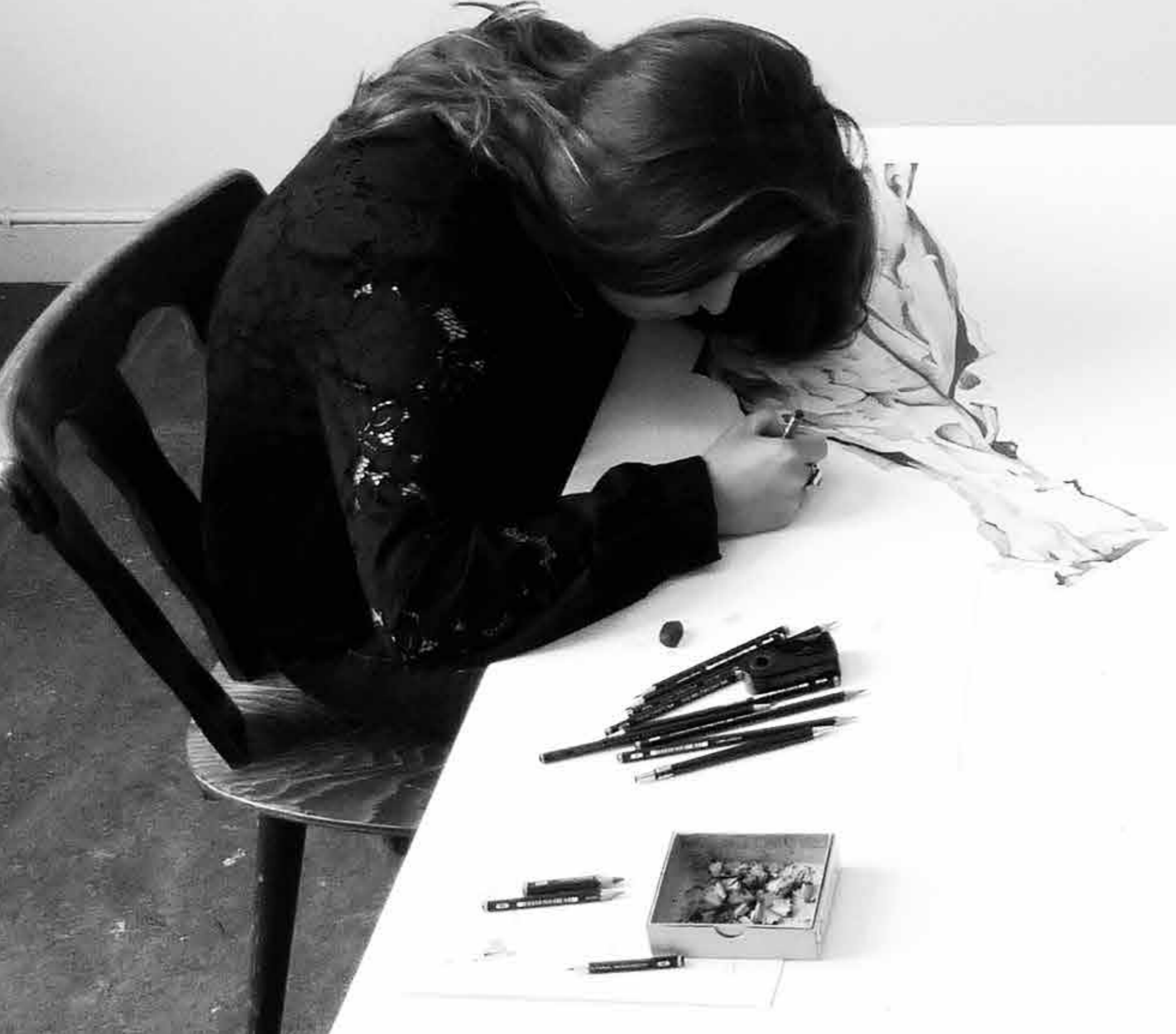

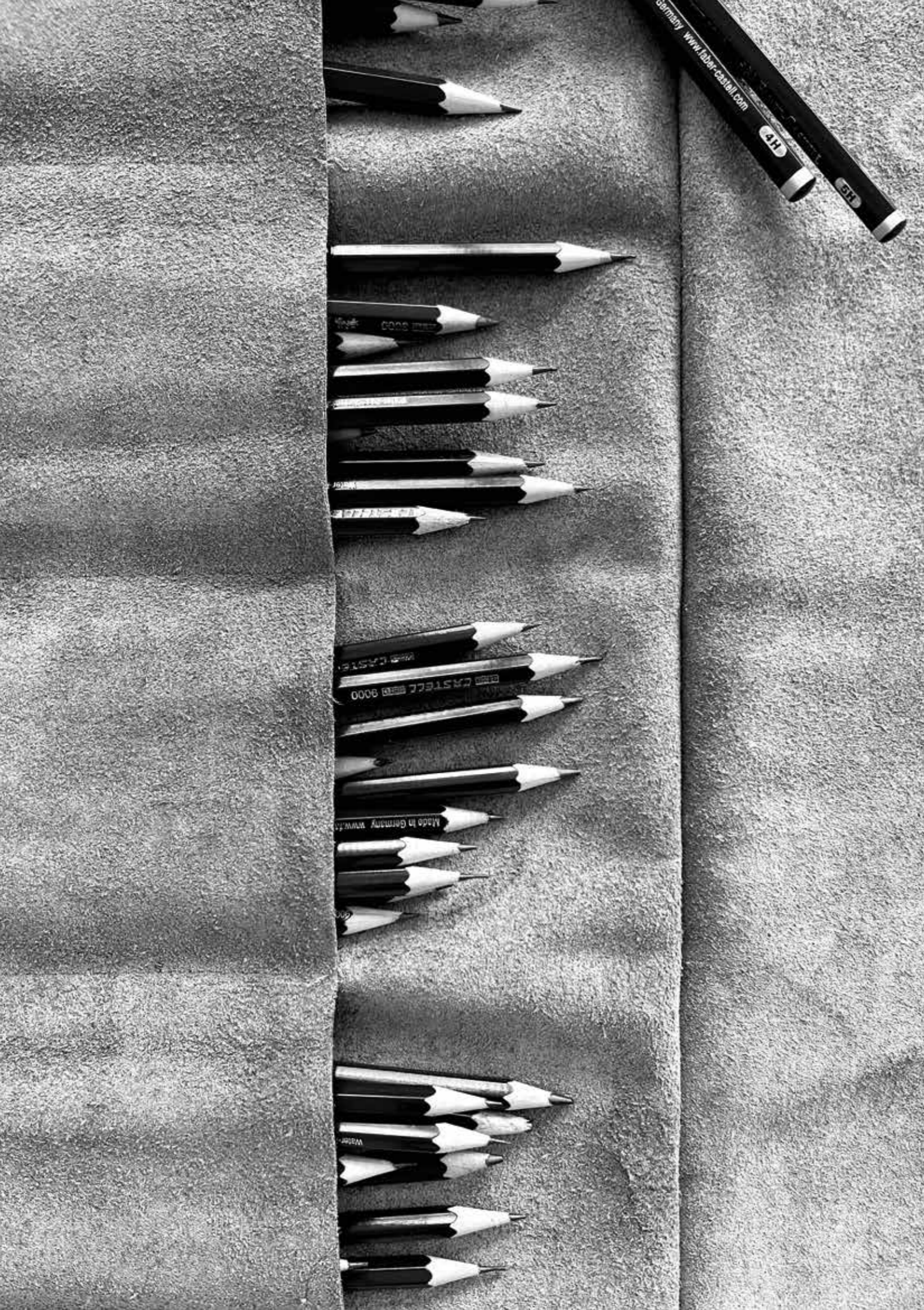
'Hoe vang je dat, wat nog onbekend is voor je? Of wat in een vergankelijke, veranderende staat verkeert? En zodra je het hebt, waar bewaar je het dan in?'

– Zeevaarders & Johns

– Zeevaarders & Johns

'How do you capture that which is still unknown to you? Or what is in a transitory, changing state? And once you have it, where do you keep it?'

The Studio #6: Conditie voor het maken van een werk
Gladys Zeevaarders & Sophie Johns
03.07 – 27.11.2022

Gladys Zeevaarders & Sophie Johns (1993, Kerkrade & 1993, St. Gallen) studeerden in 2018 af als kunstenaarsduo aan de master Polis van het Maastricht Institute of Arts. Sindsdien maken ze grote abstracte potloodtekeningen die ontstaan in langdurige, gezamenlijke werksessies, soms in bijzijn van publiek. In *The Studio #6* zijn ze voor de duur van de presentatie live op zaal aan het werk. Ze exposeerden eerder in HX Hoogcruts – Klooster voor de 21e eeuw, Noorbeek, 2021; museum De Domijnen, Sittard, 2022; Jan van Eyck, Maastricht, 2019; Werkplaats K, Kerkrade, 2019 en Les Brasseurs, Liège, 2019.

Het duo Gladys Zeevaarders & Sophie Johns is de derde ontvanger van het Limburg Beeldende Kunst Stipendium, een beurs ingesteld door de Provincie Limburg. Het stipendium wil het werk van jonge Limburgse kunstenaars stimuleren en onder de aandacht brengen van een groter publiek. Het stipendium behelst een werkperiode aan de Jan van Eyck Academie, een tentoonstelling in *The Studio* en een geldbedrag van € 5000,-.

The Studio biedt een podium aan kleinschalige solopresentaties waarin kunstenaars verslag doen van recente ontwikkelingen in hun werk. In 2018 schonk de Provincie Limburg 'Het Limburg Beeldende Kunst Stipendium' aan Lex ter Braak ter gelegenheid van zijn afscheid als directeur van de Jan van Eyck academie. De commissie verantwoordelijk voor de selectie van het LBK Stipendium bestaat uit: Lex ter Braak, Stijn Huijts, directeur van het Bonnefanten en Joep Vosseveld, curator Odapark, schrijver.

<http://gladyszeevaarders-sophiejohns.com>
www.instagram.com/gladyszeevaarderssophiejohns

BONNEFANTEN

Bibliothèque van het Cultureel Erfgoed
Museum van Oost- en Zuid-Limburg
provincie limburg
VRIENDENLOTERIJ

Colophon
Concept exhibition
Gladys Zeevaarders, Sophie Johns & Paula van den Bosch, senior curator Bonnefanten

Project Team
Guus van Engelshoven, Tessel van Elferen & Suzanne Wewers

Translation
Laura Watkinson

Design
Pati Petrykowska/Bonnefanten
Gladys Zeevaarders, Sophie Johns

Print
Drukpartners Zuid B.V.

The duo Gladys Zeevaarders & Sophie Johns is the third recipient of the Limburg Visual Arts Stipendium, a scholarship established by the Provincie of Limburg. The aim of the Stipendium is to stimulate the work of young artists from Limburg and bring it to the attention of a wider public. The scholarship includes a work period at the Jan van Eyck Academie, an exhibition in *The Studio* and a sum of € 5000,-.

The Studio offers a stage for small-scale solo presentations in which artists report on recent developments in their work. In 2018, the Provincie of Limburg donated 'Het Limburg Beeldende Kunst Stipendium' to Lex ter Braak on the occasion of his farewell as director of the Jan van Eyck academy. The committee responsible for the selection of the LBK Stipendium consists of three members: Lex ter Braak, Stijn Huijts, director of the Bonnefanten and Joep Vosseveld, curator Odapark, writer.

<http://gladyszeevaarders-sophiejohns.com>
www.instagram.com/gladyszeevaarderssophiejohns

Colofon

Concept tentoonstelling
Gladys Zeevaarders, Sophie Johns & Paula van den Bosch, senior curator Bonnefanten

Projectteam
Guus van Engelshoven, Tessel van Elferen & Suzanne Wewers

Vertaling
Laura Watkinson

Ontwerp
Pati Petrykowska/Bonnefanten
Gladys Zeevaarders, Sophie Johns

Druk
Drukpartners Zuid B.V.

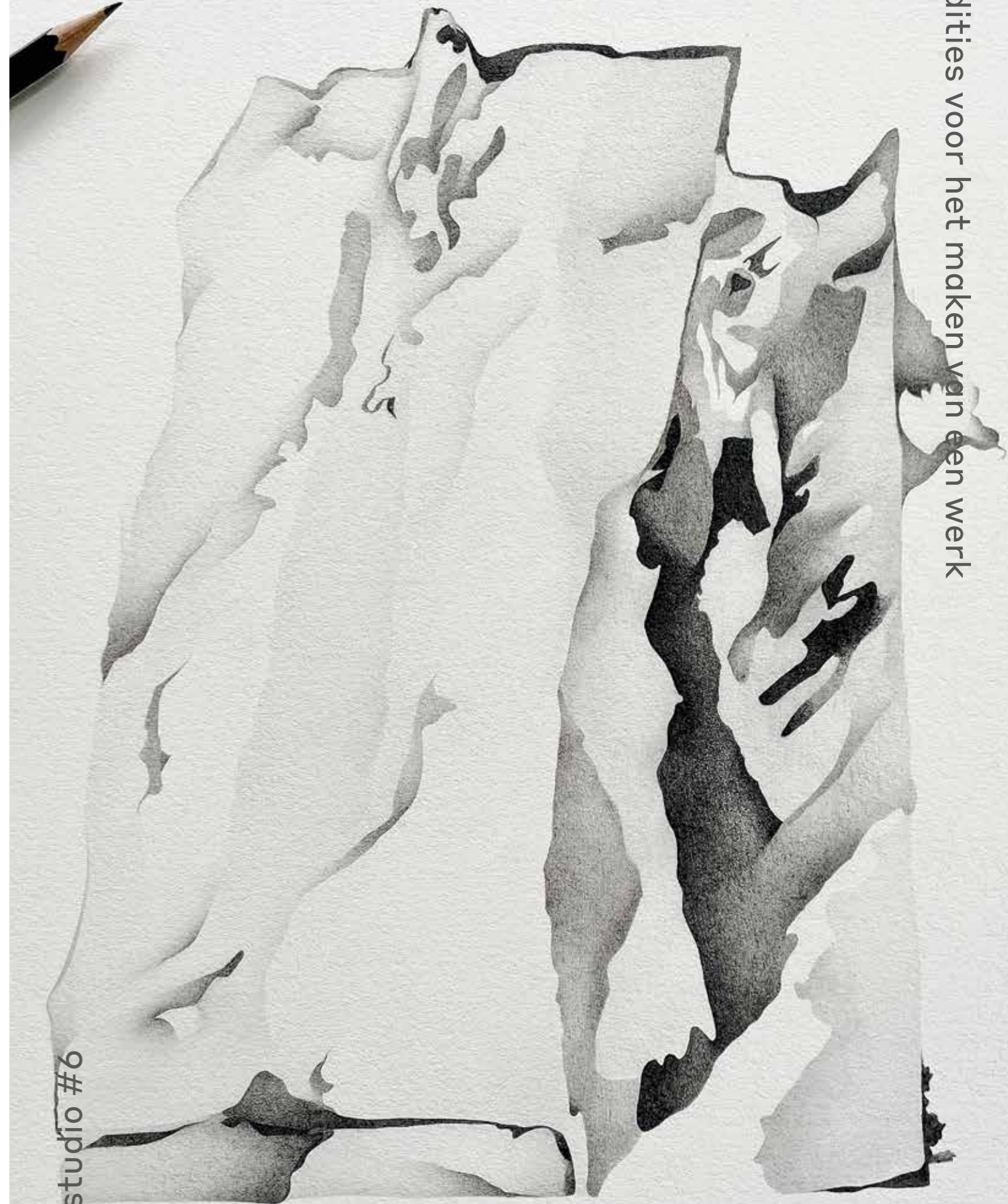
Het Bonnefanten wordt gesubsidieerd door het Ministerie van OCW, Provincie Limburg en de VriendenLoterij

Bibliothèque van het Cultureel Erfgoed
Museum van Oost- en Zuid-Limburg
provincie limburg
VRIENDENLOTERIJ

BONNEFANTEN

The Studio #6: Conditie voor het maken van een werk
Gladys Zeevaarders & Sophie Johns
03.07 – 27.11.2022

GLADYS ZEEVAARDERS

the studio #6

SOPHIE JOHNS

condities voor het maken van een werk

‘Voor ons representeert de gezamenlijke praktijk een lichtelijk rebelse akte tegen de status quo: wij twee vrouwen die samen een kunstenaarsduo vormen. Het weg laten vallen van de ego’s, het ontdekken van ‘waar de een ophoudt begint de ander, of ook niet?’ Het gaat om de mogelijkheid tot het hebben van een doorlopende dialoog binnen één praktijk, waarin posities elkaar verscherpen door bevraging en het werk centraal wordt gesteld. Met andere woorden: we willen iets van elkaar leren. Onze praktijk beweegt mee met de stromen van de omgeving waarin ze zich bevindt. Dat houdt voor ons in dat we een oplettende houding dienen aan te nemen, naar wat deze stromen op dat moment zijn en in hoeverre wij deze in verband laten komen met het maakproces. De verbondenheid met de omgeving zet aan tot goed kijken, met in ons achterhoofd: alles is iets.’

– Gladys Zeevaarders & Sophie Johns

Samenwerken is in de kunstwereld heel gebruikelijk geworden. De opkomst van het collectief bijvoorbeeld hangt samen met de roep om een meer inclusieve kunstwereld. Jullie noemen je bewust een kunstenaarsduo, geen collectief, waarom?

Wij zijn twee verschillende mensen, twee vrouwen die samen een kunstenaarsduo vormen. Wij maken enkel gezamenlijk werk, een collectief opereert zowel gezamenlijk als individueel. Daarnaast proberen we de positie van het individu in onze samenwerking te verschuiven. Het gaat ons om het weg laten vallen van de ego’s, het ontdekken waar de een ophoudt en de ander begint. Samenwerken betekent voor ons de mogelijkheid om te creëren door een doorlopende dialoog binnen onze praktijk te hebben, waarin posities elkaar verscherpen door elkaar vragen te stellen en waarbij het werk centraal staat. Met andere woorden: we willen iets van elkaar leren.

Samenwerken is dan wel gebruikelijk, samen aan één tekening werken komt veel minder voor. Wat was de aanleiding?

Met de Covid-beperkingen veranderde alles. Ieders wereld werd klein, ook de onze. Onze manier van werken is heel open. We gaan graag in gesprek met andere professionals en laten ons inspireren door de plek waar we zijn. Dat werd nu noodgedwongen onze eigen werkruimte. We zijn gaan kijken naar wat daar wél te vinden is. We vonden een spectrum aan potloden van 5H - 8B (hardheidsgraad); een vel papier van 160 x 120cm als kader; het atelier; de dialoog tussen ons tweeën en tijd. Deze ingrediënten bepaalden het werkproces. Het formaat van het vel papier lijkt klein, maar wanneer je het met een potlood benadert, krijgt de wereld voor je ogen opeens te maken met een schaalverschuiving.

Wat gebeurt er tijdens het tekenen?

Het samen buigen over een wit vel papier op een tafel, tegenover elkaar zitten, observeren, praten. Het krassen van verschillende potloodsoorten op papier. Maar ook: het samen in een wereld zijn waar we een plek innemen, omgaan met angst en onzekerheid. Observatie is een goed beginpunt voor alle denken en handelen, het vormt de eerste positie. De stilte die deze houding met zich meebrengt geeft ruimte tot reflectie.

Als het proces zelf zo waardevol is welke rol speelt het eindresultaat dan nog?

Wat uiteindelijk op papier zichtbaar wordt, is het gevolg van de hoeveelheid tijd, die in een geconcentreerde vorm via onze handen, naar het papier gaat. De vraag die wij onszelf stellen is: wanneer komt de tekening los van materiaal, van potloodlijnen op papier en wordt het iets; krijgt het bestaansrecht? Dit moment vertegenwoordigt voor ons een zekere waarde. Hier hebben we voorafgaande geen voorstelling van. We zijn op zoek naar het moment dat deze waarde zich aandient en willen dit met het publiek delen.

In The Studio betrekken jullie publiek bij het maakproces en schenken tekeningen met een rituele handeling weg. Waar hoop je op?

Onderdeel van het proces is om daar inzicht in te krijgen. We bezien het praktisch: kunnen we tekenen als mensen staan te kijken? Hoe houden we concentratie in drukte? Zijn bezoekers bereid lang te wachten op een tekening? Het gaat ons erom dat je geen object meegeeft, maar een gedeelde herinnering aan een ontstaansproces. Daarom ook de speciale aandacht voor de schenkingshandeling. Je kunt het lezen als kritiek op de kunstwereld waar kunst vooral handelswaar is, op de gevolgen van de consumptiemaatschappij, omgangsnormen, het gebrek aan dialoog. Wij dragen geen spandoek, maar proberen op een andere manier deze problematieken onder de aandacht te brengen door er juist voor te kiezen alles gezamenlijk te bedenken, te maken en ook wij staan soms recht tegenover elkaar, twee verschillende mensen die er telkens weer voor kiezen om er samen uit te komen. Deze keuze en het werk dat daar uit ontstaat zien we als een rebelse akte tegen de status quo.

Dit interview tussen Gladys Zeevaarders & Sophie Johns en Paula van den Bosch vond plaats op de Jan van Eyck Academie op 21 april 2022.

‘For us, the joint practice represents a slightly rebellious act against the status quo: we two women who together form an artist duo. The dropping of egos, or does it not? It’s about the possibility of having an ongoing dialogue within one practice, where positions sharpen each other through questioning and the work takes centre stage. In other words, we want to learn from each other. Our practice moves with the flows of the environment in which it finds itself. For us, this means that we need to be attentive to what these flows are at that moment and to what extent we allow them to relate to the creative process. The connection with the environment encourages us to look closely, bearing in mind that everything is something’

– Gladys Zeevaarders & Sophie Johns

In The Studio, you involve your public in the creative process and give drawings away in a ritual act. What are you hoping for?

Part of the process is to gain insight into it. We take a practical view: can we draw while people are watching us? How do we remain concentrated in a crowd? Are visitors prepared to wait a long time for a drawing? Our aim is not to give an object, but a shared memory of a creative process. That’s why there’s a special focus on the act of giving. You could see it as a criticism of the art world, where art is mainly a commodity, and of the consequences of the consumer society, the climate crisis, the standards for dealing with one another and the lack of dialogue. Rather than carrying a banner, we try to draw attention to these issues in another way, by choosing to make and devise everything together. We, too, are sometimes in direct opposition to one another; two different people who keep on choosing to find a solution together. We regard this choice and the work it generates as a rebellious act against the status quo.

If the process itself is so valuable, what role is then left for the end result?

What finally becomes visible on paper is the result of the amount of time that goes to the paper in a concentrated form, via our hands. The question we ask ourselves is: when the drawing is freed from material, from pencil lines on paper, and becomes something – does it then have the right to exist? For us, this moment represents a certain value. We have no concept of it beforehand. We search for the moment that this value presents itself and this is what we want to share with the public. The silence involved in this attitude gives scope for reflection.

What happens while you’re drawing?

Learning together over a big white sheet of paper on a table, sitting opposite each other, observing and talking. Scratching on paper with a variety of pencils. But also being together in a world where we occupy space, and dealing with fear and insecurity. Observation is a good starting point for all thoughts and actions. It forms the initial position. We started looking at what we could find there. We found a whole range of pencils from 5H - 8B (degree of hardness); a sheet of paper measuring 160 by 120 cm; the studio; the dialogue between the two of us, and time. These ingredients determined the working process. The size of the sheet of paper might seem small, but when you approach it with a pencil, the world before your eyes suddenly undergoes a shift in scale.

Although working together is quite common, working jointly on one drawing is far less so. What prompted you to work like this?

Everything changed with the Covid restrictions. Everyone’s world became smaller – ours too. Our way of working is very open. We like to enter into dialogue with other professionals and take inspiration from where we are. And – by necessity – that became our own workspace. We started looking at what we could find there. We found a whole range of pencils from 5H - 8B (degree of hardness); a sheet of paper measuring 160 by 120 cm; the studio; the dialogue between the two of us, and time. These ingredients determined the working process. The size of the sheet of paper might seem small, but when you approach it with a pencil, the world before your eyes suddenly undergoes a shift in scale.

It has become quite common to work together in the art world. The advent of the collective, for example, is linked to the call for a more inclusive art world. You deliberately call yourselves an artists’ duo, rather than a collective. Why is that?

We’re two different people; two women who together form an artists’ duo. We only create works jointly, whereas a collective operates both together and individually. We also try to shift the position of the individual in our society. It’s about dropping our egos, to discover where the one ends and the other begins. For us, collaboration means the opportunity to create through having a continuous dialogue in our practice, in which our positions are sharpened by questioning one another, and where the work is pivotal. In other words: we want to learn from one another.

